VISPĀRĒJĀS TIESAS RĪKOJUMS (astotā palāta)

2012. gada 29. martā *

Prasība atcelt tiesību aktu — Valsts atbalsts — Atbalsta shēma, ar ko ir atļauta finanšu nemateriālās vērtības norakstīšana nodokļu vajadzībām saistībā ar kapitāla daļu iegādi ārvalstīs — Lēmums, ar kuru atbalsta shēma ir atzīta par nesaderīgu ar kopējo tirgu un nav uzdots pienākums atgūt atbalstu — Apvienība — Individuālas skaršanas neesamība — Nepieņemamība

Lieta T-236/10

Asociación Española de Banca , Madride (Spānija), ko pārstāv *J. Buendía Sierra*, *E. Abad Valdenebro*, *M. Muñoz de Juan* un *R. Calvo Salinero*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *R. Lyal* un *C. Urraca Caviedes*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2009. gada 28. oktobra Lēmuma 2011/5/EK par nemateriālās vērtības norakstīšanu nodokļu vajadzībām saistībā ar kapitāla daļu iegādi ārvalstīs C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), ko īstenojusi Spānija (OV 2011, L 7, 48. lpp.), 1. panta 1. punktu un pakārtoti 4. pantu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs L. Trišo [*L. Truchot*] (referents), tiesneši M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*] un A. Popesku [*A. Popescu*],

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Ar vairākiem rakstiskiem jautājumiem, kas tika uzdoti 2005. un 2006. gadā (Nr. E-4431/05, E-4772/05, E-5800/06 un P-5509/06), Eiropas Parlamenta locekļi izjautāja Eiropas Kopienu Komisiju par tiesiskā regulējuma, kas Spānijas likuma par sabiedrību ienākuma nodokli 12. panta 5. punktā ieviests ar 2001. gada 27. decembra *Ley 24/2001, de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social*

* Tiesvedības valoda – spāņu.

(Likums Nr. 24/2001 par fiskāliem, administratīviem un sociāliem pasākumiem) (2001. gada 31. decembra *BOE* Nr. 313, 50493. lpp.) un pārņemts ar 2004. gada 5. marta *Real Decreto Legislativo 4/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades* (Karaļa dekrētlikums Nr. 4/2004 par pārskatītā likuma par sabiedrību ienākuma nodokli teksta apstiprināšanu) (2004. gada 11. marta *BOE* Nr. 61, 10951. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētā shēma"), atzīšanu par valsts atbalstu. Komisija būtībā atbildēja, ka saskaņā ar tās rīcībā esošo informāciju apstrīdētā shēma, šķiet, neietilpst valsts atbalsta noteikumu piemērošanas jomā.

2 Komisija ar 2007. gada 15. janvāra un 26. marta vēstulēm lūdza Spānijas iestādes tai sniegt informāciju, lai novērtētu apstrīdētās shēmas piemērošanas jomu un sekas. Ar 2007. gada 16. februāra un 4. jūnija vēstulēm Spānijas Karaliste sniedza Komisijai pieprasīto informāciju.

3 Ar 2007. gada 28. augusta telefaksa sūtījumu Komisija saņēma privāta uzņēmēja sūdzību, kurā tika apgalvots, ka apstrīdētā shēma ir ar kopējo tirgu nesaderīgs valsts atbalsts.

4 Ar 2007. gada 10. oktobra lēmumu (kopsavilkums – OV C 311, 21. lpp.) Komisija uzsāka oficiālo izmeklēšanas procedūru attiecībā uz apstrīdēto shēmu.

5 Komisija saņēma Spānijas Karalistes apsvērumus par šo lēmumu uzsākt oficiālās izmeklēšanas procedūru ar 2007. gada 5. decembra vēstuli. Laikā no 2008. gada 18. janvāra līdz 16. jūnijam Komisija arī saņēma 32 ieinteresēto trešo personu apsvērumus, tostarp prasītājas *Asociación Española de Banca* iesniegtos apsvērumus. Ar 2008. gada 30. jūnija un 2009. gada 22. aprīļa vēstulēm Spānijas Karaliste iesniedza savus komentārus par šiem ieinteresēto trešo personu apsvērumiem.

6 2008. gada 18. februārī, 2009. gada 12. maijā un 8. jūnijā tika rīkotas tehniskās sanāksmes ar Spānijas valsts iestādēm. Tika rīkotas arī citas tehniskās sanāksmes ar dažām no 32 ieinteresētajām trešajām personām.

7 Ar 2008. gada 14. jūlija vēstuli un 2009. gada 16. jūnija elektroniskā pasta vēstuli Spānijas valsts iestādes iesniedza Komisijai papildu informāciju.

8 Attiecībā uz kapitāla daļu iegādi, kas veikta Eiropas Savienībā, Komisija izbeidza procedūru ar 2009. gada 28. oktobra Lēmumu 2011/5/EK par nemateriālās vērtības norakstīšanu nodokļu vajadzībām saistībā ar kapitāla daļu iegādi ārvalstīs C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), ko īstenojusi Spānija (OV 2011, L 7, 48. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

9 Apstrīdētajā lēmumā apstrīdētā shēma, kuru veido nodokļu priekšrocība, kas ļauj Spānijā reģistrētam sabiedrībām veikt nemateriālās vērtības norakstīšanu saistībā ar kapitāla daļu iegādi ārvalstīs, ir atzīta par nesaderīgu ar kopējo tirgu tad, ja tā tiek piemērota attiecībā uz Savienībā reģistrētu sabiedrību kapitāla daļu iegādi.

10 Tomēr apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. un 3. punktā, piemērojot tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, ir ļauts turpināt piemērot apstrīdēto shēmu tām kapitāla daļu iegādēm, kuras ir veiktas pirms lēmuma sākt oficiālo izmeklēšanas procedūru publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* 2007. gada 21. decembrī, kā arī attiecībā uz tām kapitāla daļu iegādēm, kuru iegāde ir pakļauta atļaujas saņemšanai no regulatora iestādes, kam par šo iegādi tika paziņots pirms šī datuma, un bija neatgriezeniski uzsākta pirms 2007. gada 21. decembra.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

11 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 21. maijā, prasītāja cēla šo prasību.

12 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 30. septembrī, Komisija saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktu izvirzīja iebildi par nepieņemamību.

13 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 16. novembrī, prasītāja iesniedza savus apsvērumus par Komisijas celto iebildi par nepieņemamību.

14 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai būtībā ir šādi:

— atzīt prasību par pieņemamu;

— atcelt apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punktu;

— pakārtoti, atcelt apstrīdētā lēmuma 4. pantu, ciktāl ar to paredzēts pienākums atgūt atbalstu attiecībā uz darījumiem, kas īstenoti pirms apstrīdētā lēmuma publicēšanas *Oficiālajā Vēstnesī*;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

15 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt prasību par nepieņemamu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

16 Saskaņā ar Reglamenta 114. panta 1. punktu pēc viena no lietas dalībniekiem lūguma Vispārējā tiesa var lemt par iebildi par nepieņemamību, neizskatot lietu pēc būtības. Saskaņā ar šā paša panta 3. punktu pārējā procesa daļa notiek mutvārdos, ja vien Vispārējā tiesa nelemj citādi. Šajā lietā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka lieta ir pietiekami skaidra, un nolēma neuzsākt mutvārdu procedūru.

17 Komisija apgalvo, ka šī prasība ir nepieņemama, jo prasītāja nav pierādījusi tās interesi celt prasību par apstrīdēto lēmumu.

18 Saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu "jebkura fiziska vai juridiska persona ar pirmajā un otrajā daļā minētajiem nosacījumiem var celt prasību par tiesību aktu, kas adresēts šai personai vai kas viņu skar tieši un individuāli, un par reglamentējošu aktu, kas viņu skar tieši, bet nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem".

19 Ir jāatgādina, ka tādai profesionālai apvienībai, kurai ir jāaizsargā tādu tās locekļu kopējās intereses, kāda ir prasītāja, principā ir tiesības celt prasību atcelt Komisijas galīgo lēmumu par valsts atbalstiem tikai divos gadījumos, proti, pirmkārt, tad, ja to var darīt arī tās pārstāvētie uzņēmumi vai atsevišķi no tiem var celt prasību individuālā kārtā, un, otrkārt, tad, ja tā var norādīt uz personīgu ieinteresētību, it īpaši tādēļ, ka ar tiesību aktu, kuru tiek lūgts atcelt, ir skarts tās kā sarunu dalībnieces statuss (Tiesas 2006. gada 22. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-182/03 un C-217/03 Beļģija un *Forum 187* /Komisija, Krājums, II-5479. lpp., 56. punkts; Vispārējās tiesas 1996. gada 12. decembra spriedums lietā T-380/94 *AIUFASS* un *AKT*/Komisija, *Recueil*, II-2169. lpp., 50. punkts, un 2009. gada 9. septembra spriedums apvienotajās lietās no T-227/01 līdz T-229/01, T-265/01, T-266/01 un T-270/01 *Diputación Foral de Álava* u.c./Komisija, Krājums, II-3029. lpp., 108. punkts).

20 Prasītāja pamato savas tiesības celt prasību galvenokārt ar savu locekļu tiesībām celt prasību.

21 Pat ja apsvērumos par iebildi par nepieņemamību prasītāja apgalvo, ka "aizstāv visu savu biedru intereses, kurus apstrīdētais lēmums skar tieši un individuāli", tā iesniedz pierādījumus par tiesībām celt prasību tikai par trim tās biedriem, *Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA* (turpmāk tekstā – "*BBVA*") un *Banco Santander, SA*, kuras katra ir cēlušas prasību par apstrīdēto lēmumu (attiecīgi lieta T-225/10 un lieta T-227/10), kā arī par *Banco Popular Español, SA*, kas nav cēlusi prasību par apstrīdēto lēmumu.

22 Attiecībā uz *BBVA* un *Banco Santander* Komisija apstiprina, ka prasītāja neaizstāvot to intereses, jo tās pašas aizstāv savas intereses prasību ietvaros, ko tās ir cēlušas par apstrīdēto lēmumu.

23 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka pirmais pieņēmums par prasības, ko ir cēlusi uzņēmumu apvienība, kas pamatota uz tās biedru pārstāvēšanu (skat. iepriekš 19. punktu), pieņemamību saskaņā ar judikatūru ir tāds, ka apvienība, ceļot savu prasību, to dara viena vai vairāku savu pārstāvēto biedru vietā – ar nosacījumu, ka šie biedri paši varēja celt pieņemamu prasību (iepriekš minētais spriedums lietā *AIUFASS* un *AKT*/Komisija, 50. punkts, un Vispārējās tiesas 2006. gada 18. septembra rīkojums lietā T-350/03 *Wirtschaftskammer Kärnten* un *best connect Ampere Strompool*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 25. punkts).

24 Tādējādi, kā to norāda Vispārējā tiesa savā 1995. gada 6. jūlija spriedumā apvienotajās lietās no T-447/93 līdz T-449/93 *AITEC* u.c./Komisija (*Recueil*, II-1971. lpp., 60. punkts), apvienības celtai prasībai ir procesuālas priekšrocības, kas ļauj izvairīties no liela skaita dažādu prasību, kas vērstas pret tiem pašiem lēmumiem. Šis pirmais apvienības celtas prasības pieņemamības pieņēmums paredz tādējādi, ka asociācija rīkojas savu biedru vietā. No tā izriet, ka apvienība, kas rīkojas kā savu biedru pārstāve, var celt prasību atcelt tiesību aktu, ja tie paši nav cēluši prasību, lai arī varēja to darīt.

25 Vispārējā tiesa tādējādi 2009. gada 11. jūnija spriedumā lietā T-292/02 *Confservizi*/Komisija (Krājums, II-1659. lpp., 55. punkts) nosprieda, ka apvienība prasītāja nepārstāvēja to savu biedru intereses, kuri paši bija cēluši prasības apvienotajās lietās T-297/02, T-300/02, T-301/02, T-309/02 un T-189/03, tā kā tie paši bija pārstāvējuši savas intereses, ceļot šīs prasības. Pretēji tam, ko norāda prasītāja, tas, ka runa nav par vienīgo apsvērumu, kādēļ prasība ir jāatzīst par nepieņemamu, neļauj uzskatīt, ka tā ir kļūda un tas ir pretrunā judikatūrai.

26 Šajā sakarā ir jānorāda, ka prasītājas minētie spriedumi nav pretrunā šim judikatūras risinājumam. Tajos tiek spriests par kolektīvām prasībām, ko cēlusi viena vai vairākas apvienības un viens vai vairāki to biedri. Kolektīvas prasības gadījumā, ja tiek atzīta viena prasības cēlēja tiesības celt prasību, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nav jāpārbauda citu lietas dalībnieku tiesības celt prasību (Tiesas 1993. gada 24. marta spriedums lietā C-313/90 *CIRFS* u.c./Komisija, *Recueil*, I-1125. lpp., 31. punkts). Tādējādi pretēji tam, ko norada prasītāja, lielākā daļa spriedumu, kurus tā min, patiesībā aprobežojas ar to, ka atzīst prasību par pieņemamu, pamatojoties uz viena vai vairāku apvienības biedru tiesībām celt prasību, nespriežot par šīs apvienības tiesībām celt prasību (Vispārējās tiesas 1995. gada 27. aprīļa spriedums lietā T-442/93 *AAC* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1329. lpp., 55. punkts; iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *AITEC* u.c./Komisija, 82. punkts; 1996. gada 22. oktobra spriedums lietā T-266/94 *Skibsværftsforeningen*/Komisija, *Recueil*, II-1399. lpp., 51. punkts, un 1999. gada 17. jūnija spriedums lietā T-82/96 *ARAP* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1889. lpp., 39.–41. punkts).

27 Tikai vienā spriedumā, Vispārējās tiesas 2009. gada 4. marta spriedumā lietā T-445/05 *Associazione italiana del risparmio gestito et Fineco Asset Management*/Komisija (*Recueil*, II-289. lpp.), tiek skaidri spriests par apvienības celtās prasības pieņemamību, pēc tam kad ir nospriests par viena tās biedra celtās prasības pieņemamību, lai izsecinātu pirmās prasības pieņemamību no otrās prasības pieņemamības (sprieduma 56. punkts). Tomēr no tā nebūtu jāizsecina vispārēja norma par vienīgi apvienību celtām prasībām, ka tām ir tiesības celt prasību, ja tādas ir to biedriem, vai tie paši ir vai nav cēluši prasības. Lietā, kurā pieņemts minētais spriedums, apvienības prasītājas biedrs nebija cēlis atsevišķu prasību, bet tam bija vienota prasība ar apvienību, kādēļ netika apdraudēta iepriekš 24. punktā minētā procesuālā priekšrocība.

28 Kas atteicas uz Vispārējās tiesas 2010. gada 21. maija spriedumu apvienotajās lietās T-425/04, T-444/04, T-450/04 un T-456/04 Francija u.c./Komisija, (Krājums, II-2099. lpp.), ko arī min prasītāja, arī tas neļauj izsecināt šādu normu, tā kā tajā netiek spriests par prasības, ko lietā T-456/04 cēlusi apvienība prasītāja, pieņemamību. Turklāt ir jāatgādina, ka apvienības prasība var tikt atzīta par pieņemamu, neskatoties uz to, ka tās biedri ir cēluši prasību, ja ir iesaistītas pašas apvienības intereses (skat. iepriekš 19. punktu). Tāpat Vispārējās tiesas 2006. gada 7. jūnija spriedumā lietā T-613/97 *UFEX* u.c./Komisija (Krājums, II-1531. lpp.), ko arī min prasītāja, spriežot par apvienības un trīs tās biedru celtu prasību, nav neviena apsvēruma par prasības pieņemamību.

29 Turklāt pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, šāds risinājums neatņem LESD 263. pantam lietderīgo iedarbību un neapdraud ne tiesiskās noteiktības principu, ne tās tiesības uz aizstāvību. Apvienību prasību pieņemamība tiešām ir atkarīga no tā, vai pārējie lietas dalībnieki, šajā lietā tās biedri, ir cēluši prasību. Tomēr šādu situāciju nevar uzskatīt par neziņas vai nedrošības iemeslu, tā kā var leģitīmi sagaidīt, ka apvienība, kas atbild par savu biedru interešu aizstāvēšanu, zina par to, ka tie ir cēluši prasības, un otrādi. Turklāt apvienības prasītājas prasības nepieņemamība sakarā ar to, ka tās biedri ir cēluši prasības, neapdraud LESD 263. panta lietderīgo iedarbību un tās tiesības uz aizstāvību, citiem vārdiem sakot, būtībā tās tiesības uz efektīvu aizsardzību tiesā. Ir divas iespējas: vai nu apvienība prasītāja ceļ prasību, lai aizstāvētu savu biedru, kam ir tiesības celt prasību, intereses un par pieņemamu tiks atzīta apvienības biedra prasība vai apvienības prasība atkarībā no tā, vai kāds no tās biedriem ir vai nav cēlis prasību; vai apvienība ceļ prasību, lai aizsargātu savas pašas intereses un tās prasība var tikt atzīta par pieņemamu, neskatoties uz to, ka tās biedri ir cēluši prasības, ja ir pierādīta šādu interešu esamība (skat. tālāk 42.–46. punktu).

30 No tā izriet, ka šī prasība netiek atzīta par pieņemamu, pamatojoties uz to, ka prasītāja pārstāv *BBVA* un *Banco Santander*, tā kā tās pašas ir cēlušas prasību, bez nepieciešamības spriest par šo abu sabiedrību celto prasību pieņemamību.

31 Attiecībā uz *Banco Popular Español*, ko prasītāja norāda pakārtoti, tā savu apsvērumu par iebildi par nepieņemamību pielikumā ir pievienojusi dokumentu, kurā ir apliecināts, ka tai tika piemērota strīdīgā shēma 2007. un 2008. gadā, tostarp saistībā ar kapitāla daļu iegādi kādā Portugāles sabiedrībā 2003. gada jūnijā. Tomēr prasītāja precizē, ka *Banco Popular Español* netika piemērots rīkojums atgūt atbalstu.

32 Šajā ziņā prasītāja apgalvo, pirmkārt, pamatojoties uz judikatūru, ka akts, ar kuru atbalstu atzīst par prettiesisku un nesaderīgu [ar kopējo tirgu], nevar tikt atzīts par tādu, ar kuru prasītājs ir individuāli skarts, tikai gadījumā, kad ar šo aktu tam ir uzdota šī atbalsta atgūšana. Pēc tās domām, pienākums atgūt atbalstu judikatūrā tiek pārbaudīts tikai pakārtoti.

33 Šis ir arguments ir jānoraida. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru principā nav pieņemama uzņēmuma prasība atcelt Komisijas lēmumu, ar kuru tiek aizliegta nozares atbalsta shēma, ja šis lēmums skar to tikai tāpēc, ka šis uzņēmums pieder pie attiecīgās nozares un ir potenciāls atbalsta saņēmējs. Attiecībā uz šo uzņēmumu šāds lēmums ir vispārpiemērojams pasākums, kas tiek piemērots objektīvi noteiktās situācijās un kam ir tiesiskās sekas attiecībā uz vispārīgā un abstraktā veidā noteiktu personu kategoriju (skat. Tiesas 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-298/00 P Itālija/Komisija, *Recueil*, I-4087. lpp., 37. punkts un tajā minētā judikatūra, un Vispārējās tiesas 2009. gada 11. jūnija spriedumu lietā T-309/02 *Acegas*/Komisija, Krājums, II-1809. lpp., 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 Tomēr tad, ja uzņēmumu, kas ir prasītājs, attiecīgais lēmums skar ne tikai kā uzņēmumu, kas darbojas attiecīgajā nozarē un kas ir potenciālais atbalsta shēmas saņēmējs, bet arī kā faktisku tāda individuālā atbalsta saņēmēju, kas piešķirts atbilstoši šai atbalsta shēmai un kuru Komisija uzdevusi atgūt, šis lēmums to skar individuāli un līdz ar to prasība par šādu lēmumu ir pieņemama (šajā ziņā skat. Tiesas 2000. gada 19. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-15/98 un C-105/99 Itālija un *Sardegna Lines*/Komisija, *Recueil*, I-8855. lpp., 34. un 35. punkts, un Vispārējās tiesas 2009. gada 10. septembra spriedumu lietā T-75/03 *Banco Comercial dos Açores*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 44. punkts).

35 Prasītājas iepriekš 33. punktā minētie spriedumi, kā arī minētie lēmumi vienādiem vārdiem pakārto to, ka lēmums, ar kuru atbalsta shēmu atzīst par nesaderīgu, prasītāju skar individuāli, pierādīšanai, ka tā ir šīs shēmas ietvaros piešķirta individuāla atbalsta, kuru Komisija ir uzdevusi atgūt, saņēmēja (Vispārējās tiesas 2007. gada 20. septembra spriedums lietā T-136/05 *Salvat père & fils* u.c./Komisija, Krājums, II-4063. lpp., 70. punkts; 2009. gada 11. jūnija spriedums lietā T-297/02 *ACEA*/Komisija, Krājums, II-1683. lpp., 45. punkts, un spriedums lietā T-301/02 *AEM*/Komisija, *Recueil*, II-1757. lpp., 45. punkts). No šī formulējuma, kas noliek vienā līmenī pienākumu atgūt atbalstu un to, ka prasītājs ir faktisks atbalsta saņēmējs, nevar secināt, ka šāda pienākuma esamībai būtu otršķirīga, pat lieka nozīme.

36 Turklāt ir jānorāda, ka Vispārējās tiesas 2008. gada 28. novembra spriedums apvienotajās lietās T-254/00, T-270/00 un T-277/00 *Hôtel Cipriani* u.c./Komisija (Krājums, II-3269. lpp., 84. punkts), kuru arī min prasītāja, aprobežojas ar to, ka atkārto abus iepriekš minētos nosacījumus un pat piešķir īpašu uzmanību atgūšanas rīkojumam, uzskatot, ka individualizācija šajā gadījumā izriet no īpašās ietekmes, kas atgūšanas rīkojumam ir uz šī slēgtā loka ideāli identificējamo biedru interesēm. Tiesa, spriežot par apelācijas sūdzību par šo spriedumu, uzskatīja, ka Vispārējā tiesa tiesiski pamatoti uzskatīja, ka uzņēmumiem prasītājiem bija tiesības celt prasību, jo apstrīdētais lēmums tos skāra individuāli sakarā ar īpašo ietekmi uz to tiesisko situāciju, kas bija rīkojumam par attiecīgā atbalsta atgūšanu (Tiesas 2011. gada 9. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-71/09 P, C-73/09 P un C-76/09 P *Comitato "Venezia vuole vivere"* u.c./Komisija (Krājums, I-4727. lpp., 51. punkts). No tā izriet, ka, ja ar apstrīdēto tiesību aktu tiek prasīts atgūt atbalstu, kas ir piešķirts saskaņā ar atbalsta shēmu, individuāli skarti ar šo aktu ir tikai tie prasītāji, uz kuriem attiecas pienākums atgūt atbalstu (Vispārējās tiesas 2012. gada 21. marta rīkojums lietā T-234/10 *Ebro Foods*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 28. punkts).

37 Prasītāja apgalvo, otrkārt, ka darījumu, kas ir veikti pirms 2007. gada 21. decembra, izslēgšana no pienākuma atgūt atbalstu piemērošanas jomas atbilstoši tiesiskās paļāvības aizsardzības principam nav galīga, jo *Deutsche Telekom AG* par šo apstrīdētā lēmuma rezolutīvās daļas punktu ir cēlusi prasību lietā T-207/10.

38 Ar šiem argumentiem prasītāja jauc pieņemamības nosacījumu attiecībā uz individuālo skaršanu ar nosacījumu, kas attiecas uz interesi celt prasību. Lai arī interesi celt prasību var pierādīt tostarp tāpēc, ka valsts tiesās ir celtas prasības pēc prasības celšanas Tiesā (Vispārējās tiesas 2008. gada 22. oktobra spriedums apvienotajās lietās T-309/04, T-317/04, T-329/04 un T-336/04 TV 2/*Danmark* u.c./Komisija, Krājums, II-2935. lpp., 78.–82. punkts), fiziskas vai juridiskas personas individuālā skaršana ir vērtējama prasības celšanas dienā un tā ir atkarīga tikai no apstrīdētā lēmuma. Tādējādi persona, kuru individuāli skar lēmums, ar ko atbalsts ir atzīts par nesaderīgu ar kopējo tirgu un ar ko uzliek pienākumu to atgūt, paliek individuāli skarta pat tad, ja vēlāk tai neprasa atmaksāt atbalstu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Comitato "Venezia vuole vivere"* u.c./Komisija, 56. punkts, un ģenerāladvokātes Trstenjakas [*Trstenjak*] secinājumus šajā lietā, Krājums, I–4727. lpp., 81. un 82. punkts).

39 Turklāt ir jāatgādina, ka, lai prasītājs būtu individuāli skarts ar apstrīdēto lēmumu, tam ir jāpierāda sava piederība slēgtam lokam, proti, grupai, kuras locekļu skaits pēc apstrīdētā akta pieņemšanas nevar pieaugt (šajā ziņā skat. Tiesas 1990. gada 26. jūnija spriedumu lietā C-152/88 *Sofrimport*/Komisija, *Recueil*, I-2477. lpp., 11. punkts, un iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās Beļģija un *Forum 187*/Komisija, 63. punkts).

40 No tā izriet – tas, ka Vispārējā tiesa šajā lietā, iespējams, atceltu apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. punktu un secīgi no *Banco Popular Español* pēc tam tiktu atgūts apstrīdētais atbalsts, neļauj uzskatīt, ka prasītāja ir individuāli skarta.

41 Tādējādi šo prasību nevar atzīt par pieņemamu, arī pamatojoties uz to, ka prasītāja pārstāv *Banco Popular Español*.

42 Prasītāja pakārtoti norāda savas prasības pieņemamības pamatojumam savas pašas interesi, kas izriet no tās dalības oficiālajā izmeklēšanas procedūrā.

43 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, kas iedibināta attiecībā uz apvienību celtām prasībām, it īpaši sākot no Tiesas 1988. gada 2. februāra sprieduma apvienotajās lietās 67/85, 68/85 un 70/85 *Kwekerij van der Kooy* u.c./Komisija (*Recueil*, 219. lpp.), un iepriekš minētā sprieduma lietā *CIRFS* u.c./Komisija, uz kurām ir norādījusi prasītāja, prasītājs tiešām var būt individuāli skarts tādēļ, ka tas ir aktīvi piedalījies procedūrā, kuras iznākumā ir pieņemts apstrīdētais akts. Tomēr šī judikatūra attiecas uz īpašām situācijām, kurās prasītājam bija sarunu vedēja stāvoklis, kurš bija skaidri ierobežots un cieši saistīts ar pašu lēmuma priekšmetu, to nostādot tādā situācijā, kurā tas ir individuāli izcelts salīdzinājumā ar visām citām personām (šajā ziņā skat. Tiesas 2009. gada 9. jūlija spriedumu lietā C-319/07 P *3F*/Komisija, Krājums, I-5963. lpp., 85.–95. punkts un tajos minētā judikatūra).

44 Konkrētāk, no Tiesas 2005. gada 13. decembra sprieduma lietā C-78/03 P Komisija/*Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, (Krājums, I-10737. lpp., 58. punkts) izriet, ka apvienības loma, kas nepārsniedz ieinteresēto personu tiesību, kas tām piešķirtas ar LESD 108. panta 2. punktu, kā arī ar Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [LESD 108.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 1. panta h) punktu un 20. pantu, izmantošanu, nevar tikt pielīdzināta prasītāju lomai lietās, kurās tika pieņemti iepriekš minētie spriedumi apvienotajās lietās *Kwekerij van der Kooy* u.c./Komisija un lietā *CIRFS* u.c./Komisija.

45 Prasītājas minētie spriedumi neļauj apšaubīt šo interpretāciju iepriekš minētajā spriedumā apvienotajās lietās *Kwekerij van der Kooy* u.c./Komisija. Iepriekš minētā sprieduma lietā *AAC* u.c./Komisija 35. punkts ir sprieduma daļā "Lietas dalībnieku argumenti" un tajā izklāstīts viens no Komisijas argumentiem, lai apstrīdētu *Association des amidonneries de céréales de la CEE* (*AAC*) prasības pieņemamību, sniedzot savu iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās *Kwekerij van der Kooy* u.c./Komisija interpretāciju. Turklāt iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās *Diputación Foral de Álava* u.c./Komisija 89. punktā, uz ko arī atsaucas prasītāja, Vispārējā tiesa ir atzinusi, ka sakarā ar savu dalību administratīvajā procedūrā, lietas dalībnieks, kas lūdza ļaut iestāties lietā, pierādīja ieinteresētību attiecībā uz lietas iznākumu. Tādējādi Vispārējā tiesa sprieda par no šīs lietas atšķirīgu nosacījumu, proti, par ieinteresētību attiecībā uz lietas iznākumu, kas ir prasīta Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 40. panta otrajā daļā, lai iestātos lietā.

46 Šajā lietā, tā kā prasītāja tikai sniedza savus apsvērumus oficiālajā izmeklēšanas procedūrā tāpat kā citas ieinteresētās personas, tās prasību nevar atzīt par pieņemamu, pamatojot ar to, ka tā aizstāvēja pati savas intereses procedūrā, kuras noslēgumā tika pieņemts apstrīdētais lēmums.

47 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, šī prasība ir jānoraida kā nepieņemama.

Par tiesāšanās izdevumiem

48 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus saskaņā ar tās prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

izdod rīkojumu:

1) prasību noraidīt;

2) *Asociación Española de Banca* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Luksemburgā, 2012. gada 29. martā.

Sekretārs
E. Coulon

Priekšsēdētājs
L. Truchot